

Arar

Cârdei V. Mariana

Sunt ofilită și mă doare,
am fost cândva încântătoare.
Prietenii curte-mi făceau
și unii-n taină mă iubeau.

Eram cochetă, răsfățată,
râvnită, mândră, rafinată.
Sincer, pledez nevinovată,
pe-atunci eram imaculată.

Arar, în nopțile cu lună,
doresc să fim iar împreună.
Aștept, dar totu-i în zadar,
tu ai plecat și n-ai habar!

Acum, trecutu-ndepărtat
îmi pare un vis estompat.
Să te urmez n-aș fi putut,
aveam o fiică de crescut.

Să joci la loterie-nvață,
când nimeni nu te mai răsfăță.
Deci, fă hazardul, circumstanța,
să-ncline ușurel balanța.

M-am resemnat, însă e greu,
o știe doar sufletul meu.
De aceea, voi - amicii mei,
să nu rămâneți singurei!

Copiii-și trăiesc viața lor,
dați frâu liber viselor!